

Flip, flap, flap, flip

El “frec frec” de les sabatilles de la Teresa i meves, van composant una melodia monòtona però harmònica que s’equilibra amb el batec del cor i el va i ve de la respiració.

- Que bé em fan sentir aquestes caminades matinals, el silenci, la aire fresc a la cara, el mar... que com un bon amic ens dona la benvinguda cada mati, dia rere dia.

Hem arribat al Far, fita aconseguida i parada obligada per descansar i xerrar de les nostres coses, ja en teníem ganes, les dones som tan xerrameques... la tornada serà també silenciosa, a la nostra edat esbufeguem si caminem i parlem a la vegada.

En arribar a casa les narius ensumen la oloreta del brou que he deixat preparat per en Pol, abans de marxar. Ui! la mirada al rellotge de la cuina hem diu que hem queda els temps just per dutxar-me i anar a buscar el nen a l’escola.

- Amunt, amunt, més fort iaia , hem diu mentre el bressolo al gronxador del Parc i jo: - ja ni ha prou, que es hora de anar a dinar.

Asseguts a taula, aquest moment es converteix en el millor del dia i es va trenant una màgica complicitat entre la sopa fumejant que el nen degluteix amb avidesa, la mirada cansada però serena de l’àvia i el somriure fresc del nét mentre escolta embadalit, el conte de la Caputxeta Vermella.

Quan l’Antònia torna de deixar-lo a l’escola, es cruspeix al dinar i prepara una saborosa tisana que acompanya amb la lectura d’un bon llibre. Al cap d’una estona i com li passa sovint, l’atenció s’escapoleix cap els records, ella es

deixa portar, li agrada tant reviure els anys viscuts amb el Manel encara que el dolor per la seva pèrdua fora molt intens.

Amb el pas del temps ha succeït una cosa que no li troba explicació, o potser no la busca, no ha sigut mai reflexiva tot al contrari mes aviat es deixa portar pels sentiments i els que ara colpeixen d'una manera alliberadora, no sap si són bons o dolents, socialment correctes o incorrectes, el cas és que durant els anys viscuts amb el Manel sentia tal dependència d'ell, que és com si fos mitja Antonia i ara que ell ja no hi es, ha recuperat l'altra meitat i se sent com si hagués nascut de nou.

Aquest estat de consciència ha despertat en ella un sentiment d'amor tan fort cap el record del seu marit i cap a tot el seu entorn com mai havia sentit.

De sobte li ve a la memòria una frase de "La Bella i la Bestia" que diu: "la bellesa està a l'interior", rumia... serà això el que em passa, que he trobat la bellesa interior i la veig en tots i en totes les coses?

El "plaf" del llibre en caure a terra la torna a la realitat.

- Encara faré tard a la classe de memòria activa i no es qüestió de deixar envellir les neurones i abans tinc que passar per la merceria a comprar llana per fer la bufanda per la Laia, mira que voler-la negra, abans era la gent gran la que anava d'aquest color i ara els joves semblen escarabats, vaja! ja torno a parlar sola, però hem sento tan bé fent- ho.

També haig de comprar fil de color lila per la faldilla, que "xula" m'he esta quedant, quan hem vegin els companys de Dansa lliure, qui m'ho havia de dir que a la meva edat i amb pocs diners cada dimecres es fes realitat un dels meus somnis. Quan tanco els ulls em sento l'Isadora Duncan, no importa la figura deformada per l'edat i que mes dóna que

en lloc de anar cap a la dreta vagui a l'esquerra, jo hem sento una estrella del ballet i sóc feliç dansant la serenitat, la pau, l'harmonia, dansant les onades, els ocells , els arbres, les ganes i la joia de viure.

L'Albert, el professor ens a fet una proposta molt maca i interessant, vol muntar una associació de voluntariat per a gent amb pocs recursos i es tracta de que cadascun porti els seus coneixements dedicant tres hores del seu temps a la setmana, tots ens hi hem apuntat.

El Marti es un manetes en electricitat i fontaneria, aprendre aquest ofici encara que sigui a un nivell basic pot reporta un gran estalvi, la Maria és una bona cuinera, la Sofia és pintora de quadres però diu que se atreveix amb la brotxa grossa i jo de jove vaig fer de modista, podem fer un bon equip i segur que s'engresca algú més.

Flip, flap, flap, flip:

- Teresa ja he acabat la bufanda de la Laia.
- no parlis...que esbufegues.